

«людина-право-людина», відповідно – «Л-П-Л». Крім того вона надає можливості розглядати систему підготовки працівників правоохоронної діяльності не з позиції вимог професії, яку до сьогодні відносять до знакової системи (людина-право), а у світлі синергетичної методології, яка стати базовою у новій парадигмі розгляду теоретико-правових та юридико-психологічних питань психологічного забезпечення розшукової діяльності кримінального провадження. На наш погляд, це б дозволило здійснювати реформування системи підготовки працівників правоохоронної діяльності із врахуванням ключових засад людинознавчої Національної академії внутрішніх справ.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України (відповідно офіційному текстові). – К.: Центр учбової літератури, 2012. – 254 с.
2. Попов В. И. Розыскная работа следователя : пособие для следователей / Попов В. И. – М. : Госгориздат, 1950. – 60 с.
3. Концепція психологічного забезпечення оперативно-службової діяльності органів і підрозділів внутрішніх справ України. Затверджена рішенням Колегії МВС України від 03.02.97 р. № 2 КМ/2 – (Нормативний документ МВС України).
4. Запорожцева Г.Є. Генезис використання організаційно-правових та спеціальних психологічних знань в оперативно-розшуковій діяльності // Південноукраїнський правничий часопис. – 2007. - № 2. (т.) С. 72-76).
5. Костицький М.В. Прооб'єкт і предмет юридичної психології // Юридична психологія та педагогіка / Науковий журнал. - Видавничий центр КНУВС №2 (4). 2008 р. С. 3-21.
6. наложки 2011г., цитируется 120 жителями, десертный уличный магазинчик. Копы – Звон, Харьков, грей, Спаса – 1 рата

ІНСТИТУТ МЕДІАЦІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЙОГО ВПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ

Казміренко Л.І.,

професор кафедри юридичної психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, професор

На сьогоднішній день в Україні дедалі ширше впроваджуються технології медіації. Медіація – альтернатива попередження та розв'язання не лише юридичних конфліктів та спорів, а й ряду інших соціальних конфліктів.

Серед передумов для поширення медіації можна виділити наступні: 1) висока ефективність при розв'язанні конфліктів та спорів; 2) можливість розвантаження судів; 3) наявність досвіду інших країн у зменшенні рівня корупції після впровадження процедури медіації; 4) відсутність потреби у великих фінансових затратах; 5) закріплення необхідності подальшого розвитку медіації на законодавчому рівні, активна розробка, обговорення проектів закону «Про медіацію»; 6) наявність центрів, метою яких є подальше просування медіації в Україні.

Загалом процедура медіації не суперечлива українському менталітету, в якому завжди велика значення надавалося гармонійним взаємовідносинам між людьми. З іншого боку, поширення практики її застосування ускладнюється наявністю в нашій культурі установок на вирішення проблеми з позиції сили чи влади та уникнення особистої відповідальності за те, що відбувається, тенденції шукати винного зовні.

Чинне українське законодавство вже заклало основи для запровадження позасудового вирішення спорів, передбачивши можливість укладення мирової угоди в Цивільно-процесуальному кодексі та Господарсько-процесуальному кодексі, Законах України «Про міжнародний комерційний арбітраж», «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», «Про третейські суди», «Про порядок вирішення трудових та колективних спорів», навіть, у Кримінальному та Кримінально-процесуальному кодексах, де

передбачено примирення потерпілого та правопорушника у певних категоріях справ.

На нашу думку, незалежно від існування окремого закону «Про mediaцію», сама технологія набуватиме все більшої популярності. Але для її розвитку необхідно внести зміни до процесуальних нормативно-правових актів для скасування перешкод у проведенні присудової mediaції. З цією метою Міністерство юстиції України розробило проекти законів «Про mediaцію (посередництво) у кримінальних справах» та «Про внесення змін до Кримінального та Кримінально-процесуального кодексів України щодо процедури mediaції (посередництва)», які були винесені на громадське обговорення.

Широкому застосуванню цього сучасного методу залагодження конфліктів і примирення сторін заважає необхідність суспільства щодо його можливостей. Водночас, на державному рівні вже є визнання необхідності розвитку mediaції. У травні 2006 р. вийшов Указ Президента України «Про концепцію вдосконалення судівництва для утвердження справедливого суду в Україні відповідно до європейських стандартів» № 361. Одним із завдань концепції є «створення можливостей для розвитку альтернативних (позасудових) способів розв'язання спорів».

Щодо практичних кроків застосування позасудового вирішення спорів, то з 2003 р. Український Центр Порозуміння здійснює діяльність з впровадження програм відновного правосуддя до правової системи України із метою інституціоналізації відновних підходів у судовій та правохоронній системах. Діяльність здійснюється за підтримки Європейської Комісії, Інституту сталих спільнот (USAID), Посольства Великобританії в Україні, Швейцарського бюро співробітництва, ЮНІСЕФ та міжнародного Фонду «Відродження».

Український Центр Mediaції, що був заснований при Києво-Могилянській бізнес-школі, сьогодні надає послуги mediaції та навчає майбутніх медiatorів.

Звичайно, позасудове вирішення спорів не може повністю замінити судові органи, воно має комплементарний характер і покликане частково звільнити від навантаження судову систему. Зокрема, у багатьох країнах будь-яка юридична справа перед тим, як розглядатися у суді, повинна бути передана на mediaцію. Лише коли сторони не дійшли згоди, суддя розглядатиме справу в суді. Але навіть якщо справа й розглядається у суді, сторони будуть менш емоційними і дозволять судді сконцентруватися на справі, а не працювати з їхніми емоціями.

Тому подальшого наукового обґрунтування і практичного втілення потребує mediaція як діяльність професійних посередників, які спрямовують учасників юридичного спору до компромісу і врегулювання спору самостійно, самими учасниками. Законодавчого визначення потребують питання: закріплення основних принципів mediaції, визначення основних засад та форми проведення mediaції, врегулювання вимог до медiatorів та процедури їх обрання, але уникнути при цьому надмірної формалізації, зарегульованості самої процедури.

Досвід зарубіжних країн свідчить про ефективність певного стимулювання mediaції, особливо, на початкових етапах її існування. Зокрема, у Білорусії такими стимулами є: по-перше, право на повернення позивачеві 50% сплаченого державного мита в разі укладення мирової або іншої угоди у процедурі посередництва, по-друге, можливість примусового виконання мирової угоди, досягнутої у процедурі посередництва, якщо ця угода не виконана добровільно [1].

Незважаючи на деякі можливі перепони у подальшому поширенні інституту mediaції, можна спрогнозувати, що в українському законодавстві на основі європейського досвіду проведення mediaції буде запроваджено цей справді прогресивний підхід до розв'язання юридичних конфліктів, що стане

конкретним механізмом забезпечення права сторін на примирення та сприятиме формуванню позитивного іміджу країни серед світової спільноти.

Список використаних джерел:

1. Бардаченко Л. Перспективи медіації у пострадянському просторі // Правовий тиждень. – №11(189). – 2010. – 16 березня // www.legalweekly.com.ua.

ЕКОЛОГІЗАЦІЯ ЯК МЕТОД ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Льків Н.В.,

професор кафедри господарсько-правових дисциплін Львівського державного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

Сучасний етап розвитку суспільства зумовив нове розуміння ролі права при вирішенні екологічних проблем. Роль права як регулятора екологічно правильної поведінки реалізується через вплив правових норм на конкретні суспільні відносини. Для того, щоб забезпечити екологічно правильну поведінку суб'єктів, право повинно мати екологічну сутність. У своєму змісті, у властивих йому формах, воно повинно виражати сукупність екологічних вимог, тобто тих, які випливають з законів природи, та мати на меті забезпечення сталого розвитку суспільства.

Сучасним важливим засобом забезпечення сталого розвитку є екологізація правового регулювання. Перше значиме застосування поняття «екологізація» було здійснено у монографічній роботі «Методологические аспекты исследования биосферы» (1975 р.), у якій виділено окремий параграф під назвою «Екологізація стилю мислення» [2, с.434]. Однак зміст поняття «екологізація» у цій роботі не розкривався, а лише використовувався як показник нового стилю мислення.

Підтримуючи поширене у науковій літературі визначення екологізації як сукупності засобів і методів, які допомагають раціонально використовувати, охороняти і відтворювати природні ресурси у повній відповідності з основними принципами функціонування біосфери, екологізацію слід розглядати як спосіб впливу на суспільні відносини, що полягає у зведенні до мінімуму негативного впливу людської діяльності на процеси кругообігу речовини і енергії в природі. При цьому екологізацію не слід звужувати до тих чи інших природоохоронних заходів, оскільки зміст і призначення екологізації полягають насамперед у превентивному захисті довкілля як безпосередньо в рамках виробничої діяльності, тобто всередині економічної системи, так і за її межами.

Як відомо, сталий розвиток передбачає гармонійне поєднання економічного, екологічного та людського розвитку таким чином, щоб від покоління до покоління не погіршувалися якість і безпека життя людей, стан довкілля й відбувався соціальний прогрес. Відповідно, особливості правового регулювання відносин у галузі взаємодії навколишнього природного середовища і суспільства перехідного періоду до сталого розвитку обумовлені взаємодією багатьох чинників об'єктивного і суб'єктивного характеру, що впливають на цей процес. Таким чином, у даний час правове регулювання цих відносин має враховувати екологічні, соціальні та економічні аспекти взаємодії суспільства і навколишнього природного середовища.

Соціальні аспекти охорони навколишнього середовища набувають особливої значущості у зв'язку з формуванням нової екологічної доктрини держави. Маючи яскраво виражені гуманістичні пріоритети, центральною ланкою екологічної доктрини стає людина, її життя і здоров'я.

Економічні аспекти охорони навколишнього середовища пов'язані з переходом до ринкових відносин в економіці, що має важливе значення для функціонування суспільного виробництва та охорони навколишнього середовища, її організаційно-правового забезпечення.